

ห้องสมุดแห่งฝันร้าย

ฝันร้ายแห่งปีศาจท้องฟ้ารัตติกาล

เรื่องและภาพ : โทงะ คายามะ • แปล : นารกอลดา บัวเป้านา

ห้องสมุดแห่งฝันวัย 2 ฝันวัยแห่งปีศาจท้องฟ้ารัตติกาล

ナイトメア・ライブラリー-夜空の怪物の悪夢

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Amarin Kids

NIGHTMARE LIBRARY YOZORA NO KAIBUTSU NO AKUMU

Copyright © Taiga Kayama, 2023

All rights reserved.

Originally published in Japan in 2023 by Poplar Publishing Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

โงะ, คายามะ.

ห้องสมุดแห่งฝันวัย 2 ฝันวัยแห่งปีศาจท้องฟ้ารัตติกาล / โงะ คายามะ; เขียน; นารุลดา บัวเป้ามา: แปล จาก
ナイトメア・ライブラリー-夜空の怪物の悪夢.- กรุงเทพฯ: อมรินทร์คิดส์ อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2569.

196 หน้า: ภาพประกอบ (สี).

1. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. I. นารุลดา บัวเป้ามา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ย ท9พ5 ล.2

ISBN 978-616-18-8891-6

DDC 808.068

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ชัยนันทน์ ประสพวงศ์ • บรรณาธิการ อัคราภรณ์ เผลยรัต

ซันเอติเตอร์ นิชา พิชาวนิชย์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ญาณีตา งานเพียรเลิศ, สุภิสรา เล็กเลิศ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร สองนาма กัทตรีวัลย์, พรทิพย์ วัชรังทอง

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางทราย-จงดอนม ต่าบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางทราย จังหวัดนครปฐม 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999

www.naiin.com

ราคา 245 บาท

ผลิตภัณฑ์นี้ผลิตจากวัสดุและกระบวนการผลิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลว่า
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับหลักการความยั่งยืน

Made from certified Eco-friendly materials and processes for sustainability.

ทดลองอ่าน

ห้องสมุดแห่งผีร้าย

ผีร้ายแห่งปีศาจท้องฟ้ารัตติกาล

บัตรเชิญเข้าสู่ห้องสมุด

คุณเคยอยากรู้อะไรเรื่องความฝันที่น่ากลัว
หรือผีร้ายของใครสักคนไหม
ที่นี่คือห้องสมุดที่รวบรวมผีร้ายของเด็ก ๆ ทั่วโลก
มาเขียนเป็นหนังสือ

วิธีการเดินทางมาห้องสมุด

ห้องสมุดของเราสงวนสิทธิ์เฉพาะ
ผู้ที่ได้รับเชิญเท่านั้น ผู้ที่ได้รับเชิญ
จะมีสัญลักษณ์ที่
ปรากฏขึ้นที่ห้อง
ทางห้องสมุดของเรา
ขอเรียกสัญลักษณ์นี้
ว่า “ตราผีร้าย”

◆ เวลาเปิดทำการ

กลางดึก - ใกล้เคียง

◆ สถานที่ตั้ง

ท่ามกลางความมืดมิด

อันแสนลึกลับ

◆ จำนวนหนังสือที่อ่านได้

คนละไม่เกิน 5 เล่ม

(คืนละ 1 เล่ม)

เจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ขอแนะนำเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน
อยู่ในห้องสมุดแห่งฝันร้าย

คอนเซ็ซ

คอยแนะนำหนังสือที่น่าอ่าน
และสิ่งต่างๆ ในห้องสมุด

คุณครูจิ้งรี

เรื่องงานที่ต้องใช้แรงขอให้เป็นหน้าที่
ของเจ้าสัตว์ประหลาดตัวใหญ่นี้

จูรารีน่า

มนุษย์แมงมุมที่แถมต้อนรับ ถ้าสงสัย
เรื่องกฎระเบียบของห้องสมุด มาหาเธอได้เลย

แคร่รอตและพริคหยวก

เจ้าหน้าที่ทำงานฉาบปะ
เป็นพี่น้องที่เข้าหากันได้เป็นอย่างดี

เกียโร่

นักวิชาการในสังกัดห้องสมุดแห่งนี้
เธอกำลังศึกษาวิจัยเกี่ยวกับฝันร้าย

เจ้าน่า

หากกลับบ้าน เจ้ามวนน้อยตัวนี้
จะพาท่านไปส่งถึงบ้านเอง

หนังสือแนะนำในครั้งนี่

คืนแรก	โซว์มายากลเสี่ยงตาย	006
คืนที่ 2	คฤหาสน์กลับหัว	042
คืนที่ 3	บ้านสุนัขผีสิง	078
คืนที่ 4	ตุ้เสื้อผ้าจอมเขมือบ	114
คืนสุดท้าย	ปีศาจห้องฟ้ารัตติกาล	150

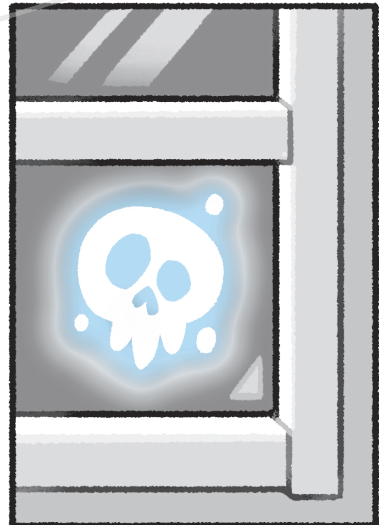
คินเนส

เรื่องต่อไปนี่...เกิดขึ้นกับคุณ ขณะที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ จงจินตนาการว่านี่คือห้องของคุณ

คุณกำลังจ้องมองออกไปข้างนอกจากหน้าต่างต่าง บนท้องฟ้าดวงดาวทอแสงเป็นประกายแปลกประหลาด รวากับว่าคุณกำลังถูกดวงตาค้นพันพันหมื่นจ้องมองอยู่

เมื่อคุณเป่าลมหายใจออกมา หน้าต่างเย็นๆ ก็ขึ้นเป็นฝ้าสีขาวขมุกขมัว ทันใดนั้นเอง ตรงส่วนที่ขึ้นเป็นฝ้าสีขาวก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนกลายเป็นรูปคล้ายหัวกะโหลก ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อครู่คืออะไรกันแน่
คุณเกิดกลัวขึ้นมา จึงรีบปิดม่าน ขึ้นเตียง และหลับตาปี...

ตอนนั้นเองที่คุณเริ่มฝัน...

ในฝันอันแปลกประหลาดนั้น มีชายน่าขนลุกสวมชุดคลุม
เขามาพูดกับคุณว่า

“เจ้าคือมนุษย์ผู้โชคติดที่ได้เห็น ‘ตราผีร้าย’ พຽງนี้เมื่อถึง
ยามค่ำคืน ขอเชิญเจ้ามายังสถานที่พำนักของข้า แล้วพบกัน...”

คืนถัดมา

คุณปิดผ้าม่านจนสนิทและนอนตะแคงอยู่บนเตียง แต่ยังคงไม่สบายใจจนหลับไม่ลงเมื่อนึกถึงความฝันคืนก่อนหน้านั้นก็มีเสียง

หวิว หวิว...

สายลมเย็นเฉียบพัดผ่านเข้ามาจากที่ไหนสักแห่ง ลมพัดจากสายลมที่นั่นลูบไล้ที่แก้มของคุณ

คุณจึงรีบหันไปดูทางทิศที่ลมพัดมาด้วยความตกใจ ทั้งหน้าต่างและผ้าม่านที่มั่นใจว่าปิดสนิทดีแล้วกลับเปิดอ้าอยู่ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ทั้งยังมีแสงสีม่วงเรืองรองนำชนลุกลอดผ่านมาจากตรงนั้นอีกด้วย

คุณค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้หน้าต่างบานนั้นอย่างหวาดกลัวทันใดนั้น มือโปร่งใสจับไม่ถ่วงก็ยึดยาวออกมาจากหลังม่าน...

มือเหล่านั้นคว้า
แขนของคุณไว้ แล้วดึง
คุณเข้าไปในแสงสีม่วง
ปริศนา

เมื่อรู้สึกตัวอีกที คุณก็มาอยู่ในห้องที่ไม่คุ้นเคย สถานที่
แห่งนี้คือที่ไหนกันแน่ ทันใดนั้นเอง ร่างหนึ่งก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

“หึ ๆ ๆ ยินดีต้อนรับสู่สถานที่พำนักของข้า” เขาคือชายในชุดคลุมที่คุณเห็นในความฝันเมื่อคืนก่อนนั้นเอง

ในความมืดมิด ใบหน้าที่จ้องมองมาจากใต้ชุดคลุมศีรษะดูคล้ายโครงกระดูกสีขาวบริสุทธิ์

“ข้าคือยมทูตที่คอยช่วงชิงวิญญาณของเหล่ามนุษย์ไปอย่างไรเล่า เอาละ คืนนี้ข้าจะรับดวงวิญญาณของเจ้าไปก็แล้วกัน...” เมื่อยมทูตพูดด้วยเสียงต่ำแหบแห้งจับ ก็เอื้อมมือมาที่คอของคุณ...

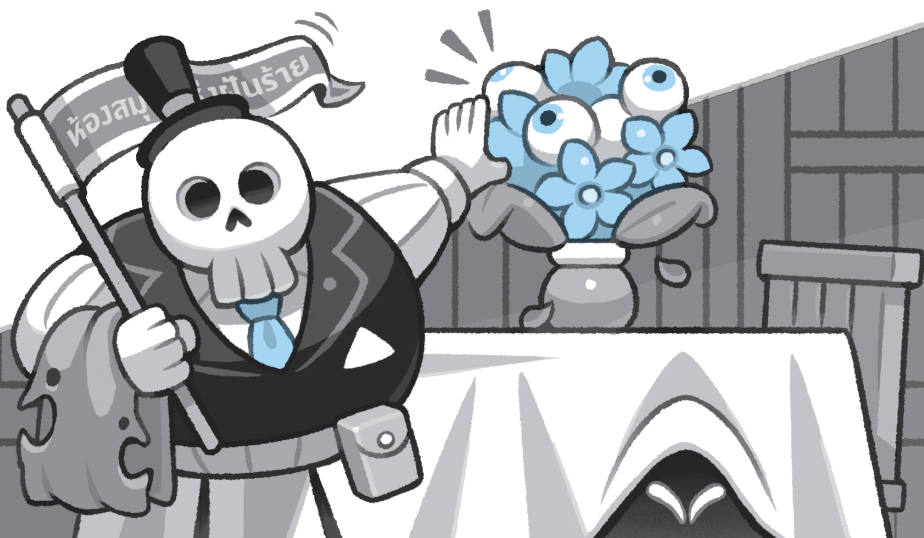
แต่ในมือนั้นกลับมีช่อดอกไม้สีส้มสดใสแยมบานออกมา
“โหะ ๆ! ต้องขออภัยเป็นอย่างสูงที่ทำให้ตกใจนะครับ
มุกตลกของผมใช้ได้หรือเปล่า ท่านได้รับความเพลิดเพลินใจ
อยู่บ้างใช่ไหมครับ”

ยมทูตพูดด้วยน้ำเสียงสดใส ในมือถือช่อดอกไม้ที่เสก
ออกมาด้วยมายากล บรรยากาศน่าสยดสยองของเมื่อครู่หายวับไป
กับอากาศ เหลือไว้เพียงใบหน้ายิ้มแยมใจดี

“ยินดีต้อนรับสู่ห้องสมุดแห่งฝันร้ายนะครับ ผมมีนามว่า
คอนเซียส เป็นเพียงโครงกระดูกธรรมดาๆ ที่ทำหน้าที่แนะนำ
สิ่งต่างๆ ในห้องสมุดแห่งนี้ ที่บอกว่าเป็นนมทูตอะไรนั่นนะ
ผมล้อเล่นครับ เพราะฉะนั้นขอให้ท่านได้โปรดวางใจ”

คอนเซียสถอดชุดคลุมออกแล้วค้อมคำนับให้คุณ

“ที่นี่คือห้องสมุดซึ่งมีแค่เด็กที่ได้เห็น ‘ตราฝันร้าย’ เท่านั้น
ที่ได้รับเชิญมานะครับ หนังสือที่อยู่ในห้องสมุดแห่งนี้เกิดจาก
ความฝันกลางวันของเด็กๆ จะเรียกว่าเป็นหนังสือบันทึกฝันร้าย
ก็ไม่ผิดครับ ท่านอาจจะสงสัยว่าพวกเรานับที่กฝันร้ายกันอย่างไร
เรื่องนั้นนะ ต้องขอบคุณพวกเขาเลยละครับ”

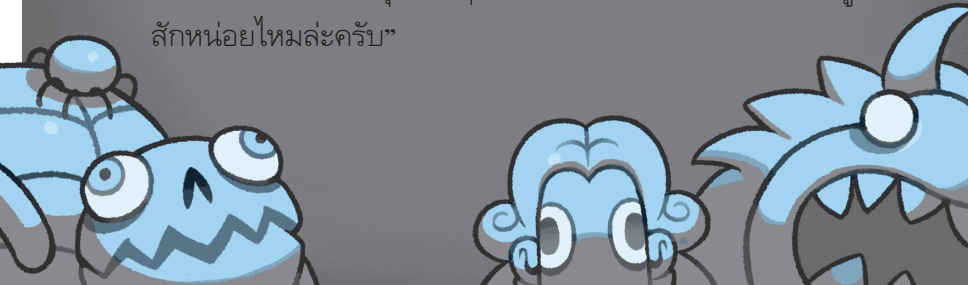
ทันทีที่คอนเซียสพูดจบ ก็มีเหล่าวิญญาณที่หัวเราะคิกคักเหมือนเด็กเล็กๆ ลอยล่องออกมาจากใต้โต๊ะ

“พวกเขาเหล่านี้ก็คือนักเขียนเงา หนังสือที่อยู่ในห้องสมุดนี้ทั้งหมดเป็นผลงานของพวกเขาที่คอยเข้าไปสังเกตการณ์ในฝันร้ายของเด็กๆ และเขียนเรื่องขึ้นมาจนเสร็จสมบูรณ์อย่างไรล่ะครับ”

คอนเซียสเลือกหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมาจากชั้นวางหนังสือ

“หนังสือบันเทิงผีร้ายไม่ใช่แค่เรื่องเล่าธรรมดาๆ นะครับ
ผีร้ายเป็นผลที่เกิดจากพลังจินตนาการของพวกเขาเด็ก ๆ
ทั้งวิญญาณและสัตว์ประหลาดที่ออกมาในเรื่อง ทั้งรูปแบบ
เรื่องราว ล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวชนิดที่ผมไม่มีทางคิด
ประดิษฐ์ออกมาเองได้เลย หนังสือบันเทิงผีร้ายที่ไม่สามารถ
หาอ่านได้ในห้องสมุดทั่วไปพวกนี้ ท่านอยากรองอ่านดู
สักหน่อยไหมล่ะครับ”

คอนเซ็ปต์พูดขณะพาคูณมานั่งที่เก้าอี้แล้วยื่นหนังสือที่อยู่
ในมือให้

“สำหรับท่านที่เพิ่งเคยเข้ามาใช้บริการห้องสมุดของเรา
เป็นครั้งแรก ผมขอแนะนำหนังสือเล่มนี้ครับ เล่มนี้เป็นฝันร้าย
ของเด็กหญิงคนหนึ่ง เธอฝันเห็นการแสดงมายากลสุดแสน
น่ากลัวครับ...แม้ผมจะบอกให้ท่านอ่านหนังสือ แต่ก็ไม่ได้คิดจะ
ช่วงชิงเอาวิญญาณของท่านไปตอนเพลอหรือกนะครับ ฉะนั้น
ขอให้สบายใจได้ เชิญท่านค่อยๆ เพลิดเพลินกับการอ่านเถอะ
ครับ”

หนังสือบันทึกฝันร้ายที่อยู่ในห้องสมุดแห่งฝันร้ายจะเป็น
หนังสือแบบไหนกันแน่ละ คุณค่อยๆ พลิกเปิดหน้าหนังสือที่มี
ปกเป็นรูปหมวกทรงสูงอย่างช้าๆ

โซว์มายากล
เสียงตาย➔

NIGHTMARE BOOK

ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ยังมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งชื่อว่า S จัง เธอเป็นคนช่างสงสัยและอยากรู้อยากเห็นเป็นอย่างมาก ทั้งยังชอบสิ่งที่ชวนให้ประหลาดใจอีกด้วย S จังชอบสวมต่างหูรูปดาวคู่โปรด และออกไปเสาะหาสิ่งที่น่าสนใจอยู่เสมอ

วันหนึ่งในระหว่างทางกลับจากโรงเรียน สายตาของ S จัง ก็ไปหยุดอยู่ที่โปสเตอร์แผ่นหนึ่งที่ติดอยู่บนกำแพง

“วันเดอร์เกรปที่ว่า หมายถึงนักมายากลชื่อดังคนนั้น
นะเธอ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขาจะมาที่เมืองนี้ นี่มันน่าสนใจ
สุดๆ ไปเลย!”

S จึงดูแผนที่ในโปสเตอร์ แล้วออกเดินทางไปยังลานกว้าง
ที่อยู่ห่างออกไปนอกตัวเมืองทันที

ที่ลานกว้างมีกระโจมหลังใหญ่กางรออยู่ บริเวณรอบ ๆ
มีจุดจำหน่ายตั๋วและร้านขายอาหารตั้งเรียงราย ราวกับเป็นงาน
เทศกาลเลยทีเดียว

เมื่อ S จ้างซื้อตั๋วและข้าวโพดคั่วเสร็จ
เธอก็เข้าไปในกระโจมด้วยความตื่นเต้น
บรรยากาศข้างในนั้นมืดสลัว ทั้งยังมีเสียง
ดังจ่อแจจากผู้ชมที่รอการแสดงเริ่ม

(จะได้ดูการแสดงมายากลแบบไหน
กันนะ เริ่มการแสดงเร็ว ๆ หน่อยสิ!)

ทันใดนั้น แสงจากสปอตไลท์ก็ส่องไปที่เวที ผู้ชม
เงยบกริบลงในทันใด นักแสดงที่เป็นผู้ช่วยบนเวทียกผ้า
ผืนใหญ่ขึ้นบังพื้นที่ว่างเปล่าซึ่งดูเหมือนไม่มีอะไรอยู่เลยเอาไว้
จากนั้น...

“ยินดีต้อนรับทุกท่านครับ!”

นักมายากลที่แต่งหน้าเป็นสีขาวโพลนก็ปรากฏตัวขึ้น
จากตรงนั้น

“ขอขอบคุณจริง ๆ ที่ทุกท่านให้เกียรติมาชมการแสดง
ของเราในวันนี้ ผมคือวันเดอร์เกรป ขอให้ทุกท่านเพลิดเพลิน
และเต็มอิมไปกับการแสดงสารพัดมายากลสุดแสนเร้าใจได้เลย
นะครับ!”

เมื่อวันเดอร์เกรปสะบัด
ชุดคลุมและโค้งคำนับให้ผู้ชม
เสร็จ ก็มีเสียงดนตรีแนว
ลึกลับบรรเลงขึ้นมา และแล้ว
การแสดงมายากลก็เริ่มต้น...

การแสดงแรกคือ โฉวไฟมายากล

แค่ทำให้ไฟหายไป
ฉันก็ทำได้เหมือนกันน่า

ต่อมาเป็นโชว์ดึงสัตว์ออกมาจากปากยาวติดต่อกันทีละตัว

ก็เป็นมายากลที่เห็นได้บ่อยๆ
นั่นแหละ แต่ว่ากระต่ายตัวนั้น
อะ...ออกมาจากปากจริงๆเธอ

การแสดงที่มีทั้งกลใช้มิด
และกลยิงกระสุนไปทั่วตัว

ท้ายที่สุดคือมายากลแยกส่วนร่างกาย
แล้วโยนเล่นเหมือนลูกบอล

(สุดยอด! ทำได้ยังไงกันนะ)

ภาพลึกลับและระทึกขวัญที่ต่อเนื่องตรงหน้าดึงดูดให้ S จังมองจนตาค้าง ผู้ชมคนอื่นๆ ก็ตื่นเต้นไม่แพ้กัน สุดท้ายการแสดงก็ปิด màn ลงไปพร้อมๆ กับเสียงปรบมือที่ดังต่อเนื่องไม่ยอมหยุด

เมื่อออกมาจากโรงโคม ท้องฟ้าก็มีดสนิทแล้ว

“ฮ้า สนุกจัง! วันเดอร์เกรปเนี่ยแท้สุดๆ ไปเลย มายากลพวกนั้นมีเคล็ดลับเบื้องหลังยังไงกันแน่นะ”

S จังยังคงตื่นเต้นไม่หาย เธอเดินไปตามถนน มุ่งหน้ากลับบ้านด้วยความอึมเอมใจ

S จังหวะที่กำลังมีความสุข
เปลอเอามือไปแตะใบหูขวา
โดยไม่รู้ตัว แล้วก็สะดุ้ง
เล็กน้อย

“อ๊ะ! ต่างหูหายไป
นี่นา!” ดูเหมือนว่าเธอจะทำ
ต่างหูรูปดาวอันโปรดตกอยู่
ที่ไหนสักแห่ง

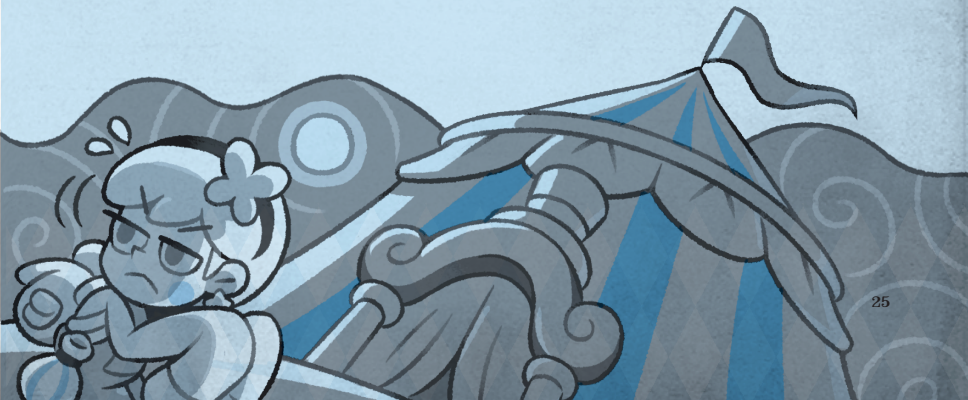
S จังรีบเดินย้อนกลับไปทางเดิมและพยายามมองหาต่างหู
ไปด้วย ในที่สุดเธอก็ย้อนกลับมาจนถึงหน้ากระโจมอีกครั้ง

“หาไม่เจอเลย...ต้องเปลอทำตกระหว่างดูการแสดงแน่ๆ”

ลานกว้างแห่งนั้นเงียบกริบหลังการแสดงจบ

(คะ...คงไม่มีใครอยู่สินะ ถ้าอย่างนั้นขอเข้าไปหาของแค้น
แป็บเดียว คงไม่เป็นไรหรอกมัง)

S จังแอบเข้าไปในกระโจมอย่างว่องไว

ข้างในกระโจมเงียบสงัด S จึงหมอบคลำหาต่างหูที่พื้น โดยอาศัยแสงจันทร์ที่สาดเข้ามาจากประตูทางเข้า แล้วก็พบต่างหูบริเวณใต้เก้าอี้ที่เธอเคยนั่ง

(โล่งอกไปที่...หือ)

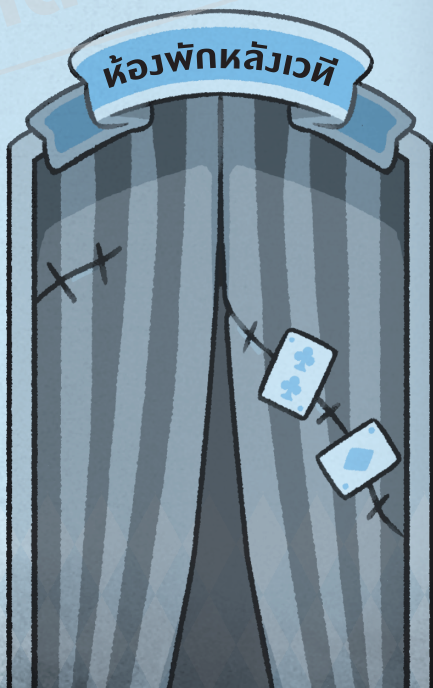
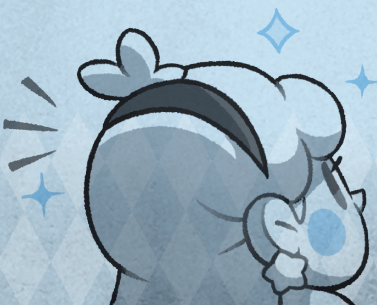
จังหวะนั่นเอง S จึงก็เหลือบไปเห็นทางเดินข้างเวทีที่มีม่านกันไว้

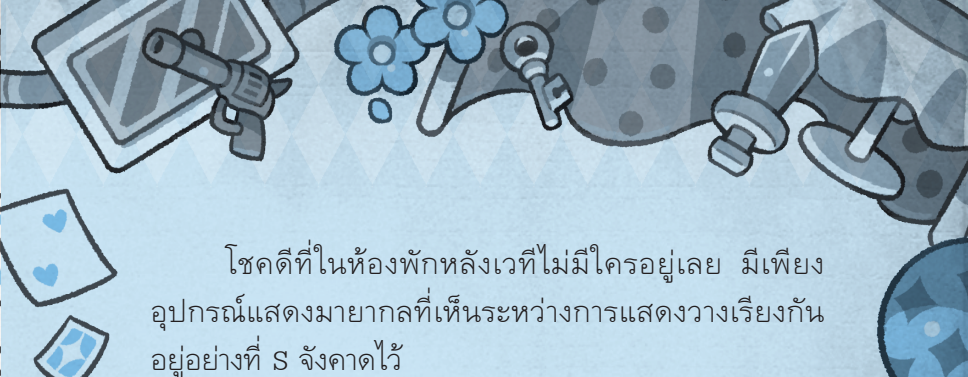
(ห้องพักหลังเวทีนี่นา!)

ภาพโซ่สารพัดมายากลชวนระทึกใจผุดขึ้นมาในหัวของ S จึงอีกครั้ง

(ถ้าไปแอบดูตรงนั้น อาจจะได้รู้ความลับของมายากลก็ได้...)

S จึงห้ามความอยากรู้อยากเห็นของตัวเองไม่ได้ เธอจึงแอบเข้าไปในห้องพักหลังเวที แม้จะรู้ว่าไม่ควรก็ตาม

โชคดีที่ในห้องพักหลังเวทีไม่มีใครอยู่เลย มีเพียงอุปกรณ์แสดงมายากลที่เห็นระหว่างการแสดงวางเรียงกันอยู่อย่างที S จึงคาดไว้

(โอ้โฮ! นี่คือมิดที่ใช้กับวันเดอร์เกรปนี่นา! ดุ้ยงักก็เป็นมิดของจริง พวกเขาวิธีหลอกผู้ชมมัยงักกันนะอา...ทางนั้นก็คือ...)

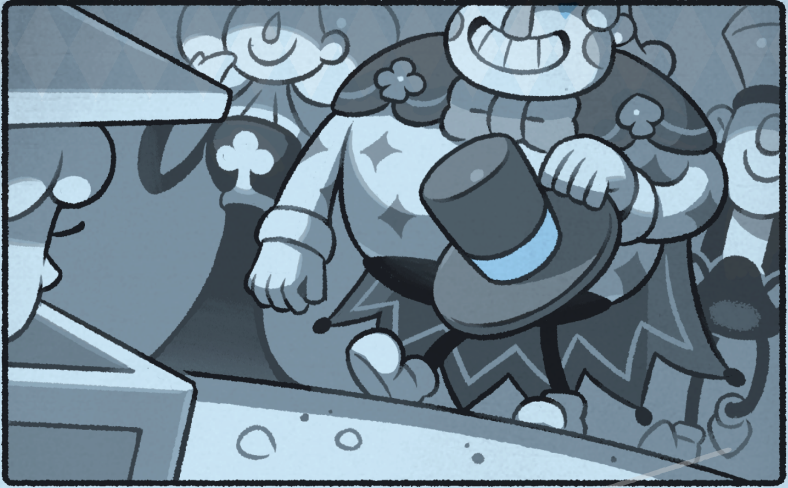
S จึงเพลิดเพลिनและตื่นเต้นจนใจลอย ขณะที่กำลังดูสิ่งของเหล่านั้น เธอก็ลืมเวลาไปเสียสนิท อยู่ๆ ประตูด้านหลังของห้องพักนักแสดงก็เปิดออก

ครืด...

(ชะ...ทำย้งงดี! มีคนกำลังจะเข้ามา)

S จึงตัดสินใจเข้าไปซ่อนตัวในกล่องใบใหญ่ที่อยู่ใกล้ๆทันที

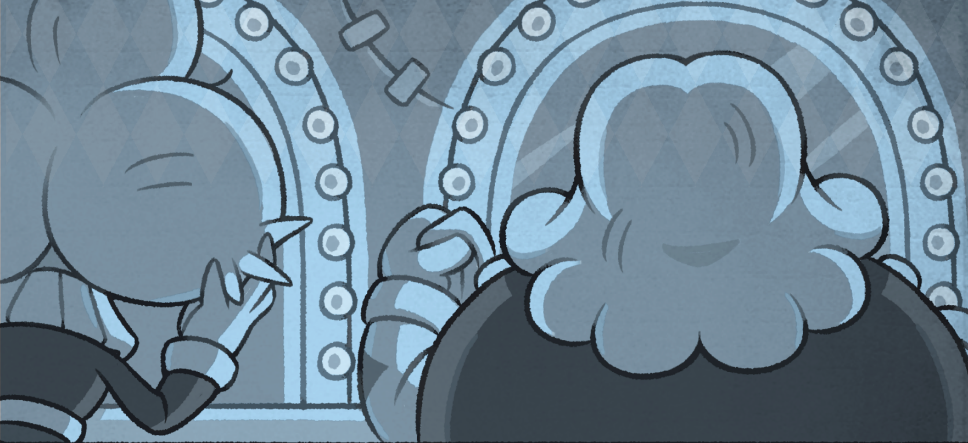
ผู้ที่เข้ามาก็คือวันเตอร์เกรปกับเหล่าบรรดาผู้ช่วยนั่นเอง พวกเขาต่างพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อการแสดงในวันนี้

“อืม พุดไปแล้วอย่าหาว่าฉันหลงตัวเองเลยนะ ฉันว่า โชว์วันนี้ก็ยอดเยี่ยมเหมือนเดิมเลยละ!”

“ได้ยืนเหมือนกันไหม เสียงตกใจของคนดูนั่นนะ!”

“สุดยอดไปเลยนะคะ!”

พวกวันเตอร์เกรปนั่งลงที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง แล้วเริ่มลบเครื่องสำอางออก ส่วนทางฝั่ง S จังก็จ้องจะหาจังหวะหนีออกมาจากกล่องนั้นให้ได้

ตอนนั้นเอง ผู้ช่วยที่มีหัวรูปร่างเหมือนไบโกลเวอร์ก็พูด
ขึ้นพลางส่องกระจกไปด้วย

“พักนี้เส้นผมไม่ค่อยเงางามเลยเนอะ ไม่มีผมสวยๆ
ที่ไหนให้ฉันบ้างหรือไงนะ”

วันเดอร์เกรปที่ได้ยินเช่นนั้นก็ตอบกลับไปว่า

“อา...จริงด้วย ฉันเองก็คงต้องหาจุกใหม่จากใครสักคน
แล้วสิ...”

เมื่อวันเดอร์เกรปลบเครื่องสำอางเสร็จและหันหน้ากลับมา
สิ่งที่ปรากฏก็คือ...

“เฮือก!”

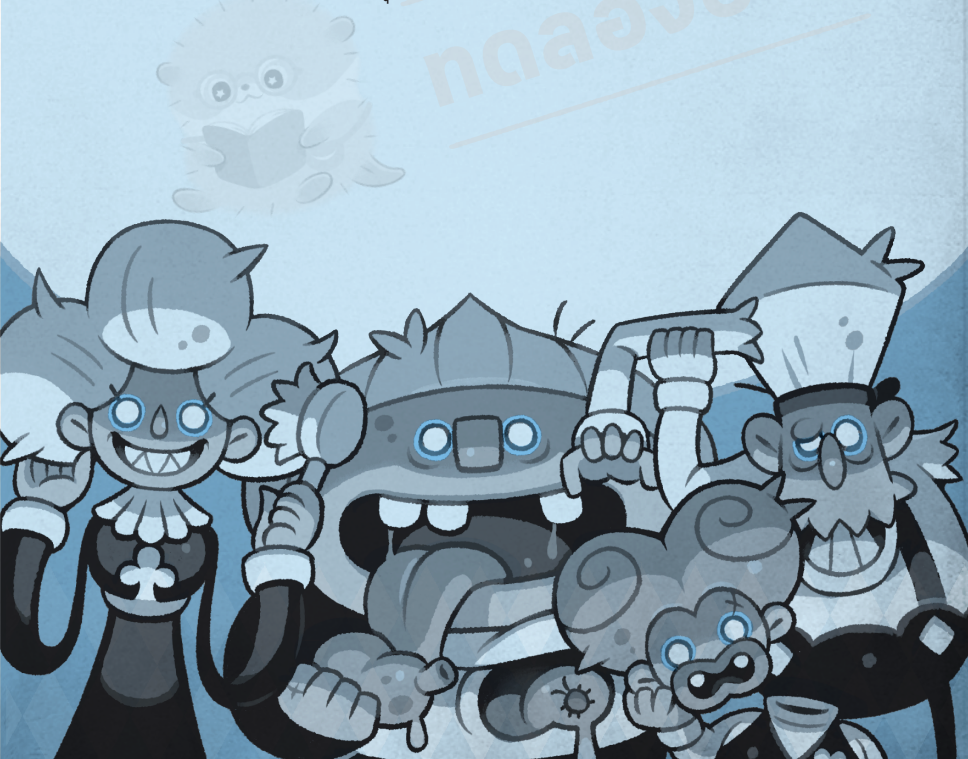

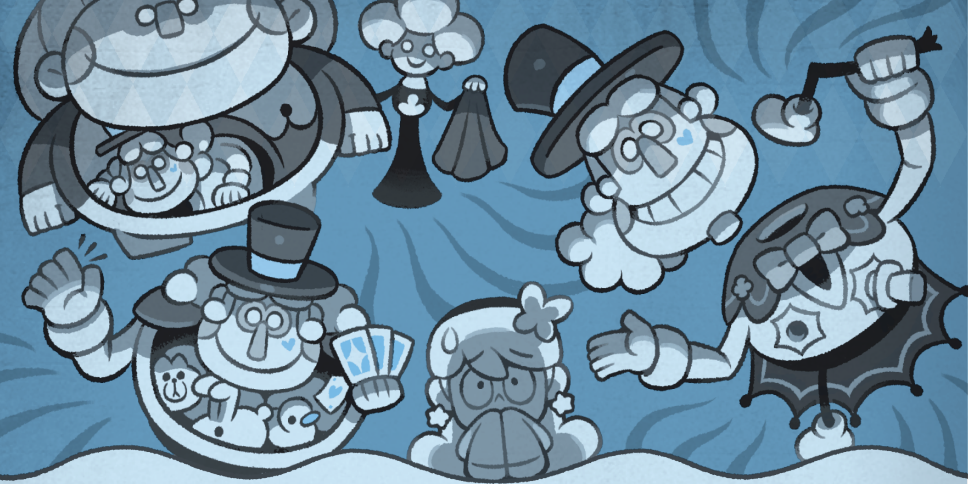

จมูกที่แห้วหายไป ดวงตากลวงโบ้ และผิวหนังเนาเปื่อย
ที่ลอกหลุดเป็นหย่อมๆ เป็นใบหน้าของซอมบี้ที่ชวนสยดสยอง
สุดขีด เมื่อดูให้ดีๆ เหล่าผู้ช่วยที่ลอบเครื่องสำอางออกแล้วก็มี
ใบหน้าเป็นซอมบี้เหมือนกัน และไม่ใช้แค่ใบหน้าอย่างเดียว
เท่านั้น ยังมีตัวที่ถอดแขนออกมาได้ และตัวที่เผยให้เห็นด้านใน
ของร่างกาย

“เสียงเมื่อกี้นี่คืออะไรกัน มีใครอยู่ที่นี่!”

เมื่อวันเดอร์เกรปได้ยินเสียงร้องของ S จัง ดวงตา
สีขาวโพลนนั้นก็เบิกกว้างและจ้องมองมาอย่างถมึงทึง S จัง
พยายามกลั่นหายใจสุดชีวิต

เมื่อได้ล่วงรู้ถึงรูปลักษณ์ที่แท้จริงของพวกเขาแล้ว ความคิดชวนขนลุกต่างๆ ก็เล่นผ่านเข้ามาในหัวของ S จัง

(ระ...หรือว่าจริง ๆ แล้ว มายากลทั้งหมดใช้ความสามารถของร่างขอมบี้...ถ้าพวกเขาเผยให้เห็นข้างในร่างกายได้ ก็จะสามารถชอนไฟหรือสัตว์ไว้ในนั้นได้หมดเลย แถมขอมบี้ก็ไม่เจ็บไม่ตาย ต่อให้โดนมีดหรือแยกร่าง ก็ยังไม่เป็นไรอยู่แล้ว...)

เหล่าผู้ช่วยพากันรื้อค้นพลิกคว่ำอุปกรณ์มายากลที่วางอยู่ทั่วห้อง เพื่อค้นหาต้นตอของเสียง และแล้ว...

“กรีดดดดด!!”

“คิ ๆ ๆ เจอตัวแล้ว!”

ในที่สุดผู้ช่วยก็หา S จังเจอและดึงเธอออกมาจากกล่องนั้น

วันเตอร์เกรปพูดขึ้นว่า

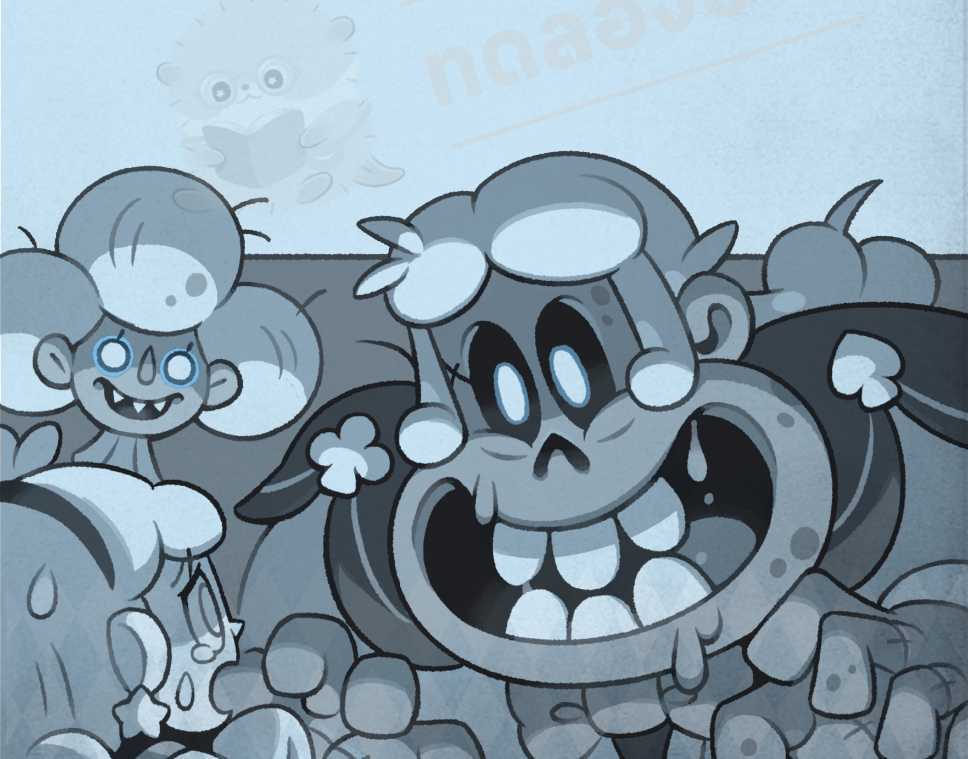
“โอ๊ะโอ...เธอเป็นสายลับที่นักมายากลคนอื่นส่งมางั้นสินะ”

“มะ...ไม่ใช่หะคะ! ฉันมาตามหาของหายในกระโจม
ก็เลย...ขอโทษที่แอบเข้ามาโดยไม่ได้ขออนุญาต ฉันจะไม่บอก
ความลับของพวกคุณกับใครแน่นอน ได้โปรดปล่อยฉันกลับบ้าน
ไปเถอะหะคะ”

S จึงอ้อนวอนขอร้องสุดชีวิต แต่...

“ฮึ ๆ ๆ คนที่รู้ความลับของพวกเราเนะ จะปล่อยให้
กลับบ้านไปง่าย ๆ ได้ยังไงเล่า”

วันเตอร์เกรปแยกเขี้ยวยิงฟันน้ำเกลียดค้างเอาไว้

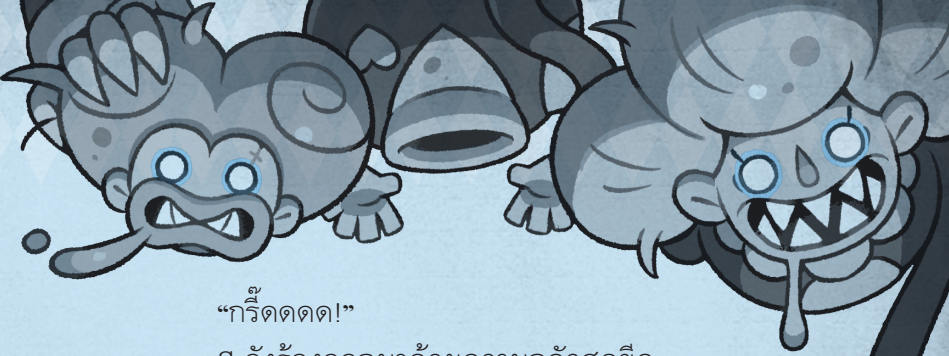
“ฉันดีใจมากเลยที่ได้เจอแฟนตัวขงช่างสงสัยแบบเธอ อย่างที่เธอเห็น พวกเราคือซอมบี้ตัวจริงเสียงจริง เมื่อก่อนพวกเราเป็นนักมายากลที่ไม่ค่อยมีใครรู้จัก วันหนึ่งกลับพลาดตอนแสดงมายากลเสียงตาย ความเสียดายและความยึดติดในการแสดงมันแรงเหลือเกินจนทำให้พวกเราฟื้นคืนชีพจากหลุมศพขึ้นมา เพราะแบบนี้ ไม่ว่ากลจะอันตรายแค่ไหน ร่างซอมบี้ก็ไม่กลัวอยู่แล้ว...แต่ก็นั่นแหละ พอเอาร่างนี้ไปแสดงบ่อยๆ เข้าก็มีฝูงฟงทรูดโถมกันบ้างล่ะนา”

“คะ...คิดจะทำอะไรนะ”

“ผมกับจุมูกสวยๆ ของเธอนะ...พวกเราจะขอรับไปด้วยความรู้สึกขอบคุณอย่างสุดซึ้งก็แล้วกันนะ! ฮีๆๆ!”

วันเดอร์เกรปขยับใบหน้าที่ผิดรูปเข้ามาใกล้ S จัง พร้อมฉีกยิ้มกว้างอย่างน่าขนลุก

“กรี๊ดดดด!”

S จังร้องออกมาด้วยความกลัวสุดขีด
ซอมบี้ผู้ช่วยพากันหัวเราะยิ้มเยาะ แล้วตีวงเข้ามาล้อม
เธอไว้

(ต้องรีบหนีแล้ว!)

S จังรวบรวมแรงทั้งหมด พุ่งตัวเข้าไปในช่องว่างเล็กๆ
ระหว่างพวกซอมบี้

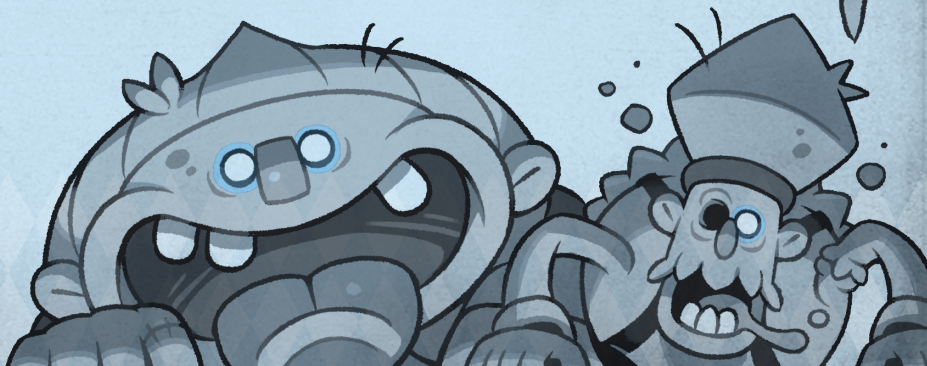
โครม!

กลิ่นเหม็นที่โชยมาทำให้เธอคลื่นไส้ แต่ S จังก็ฝ่าฝูง
ผู้ช่วยออกมาได้ แล้ววิ่งตรงไปยังทางออกของกระโจม

“ฮ่าๆๆ รอดเดี่ยวสิ!”

“ขอดวงตาคู่นั้นให้ฉันเถอะ!”

“ฉันอยากได้แขนจ้งเลยนะ ฮีๆๆ!”

เสียงของเหล่าจอมบีที่ดังตามมาจากด้านหลังทำให้ S จัง
ชนลุก

(แฮกๆ! อีกแค่นิดเดียว เตี้ยวก็ถึงทางออกแล้ว)

ในจังหวะที่ S จังกำลังคิดเช่นนั้น จู่ๆ ก็มีบางอย่างคล้าย
แมงมุมตัวใหญ่กระโจนใส่ศีรษะของเธอจากด้านหลัง จนผม
ถูกกระตุกและล้มลงไปกับพื้น

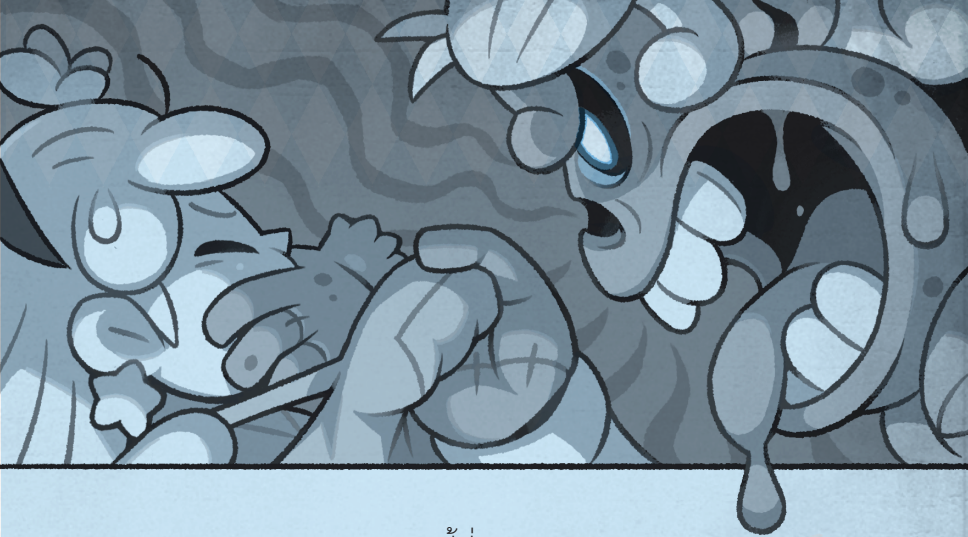
เจ้าแมงมุนั้นเกาะเข้าที่ใบหน้าของ S จังดังแปะ! แล้ว
ปิดปากเธอไว้แน่น

“อ้อ อ้อออ!”

ดูเหมือนว่าร่างที่แท้จริงของเจ้าแมงมุนั้นคือ ‘มือซ้าย
ของวันเดอร์เกรป’ ที่ดินหยุกหยิกไม่หยุด

S จังพยายามจะแกะมือนั้นออกอย่างสุดกำลัง ทันใดนั้น
เสียงต่ำแหบแห้งก็ดังขึ้น

“ฮึๆ! ร่างกายหอมแบบนี้มันช่างสะดวกจริงๆ!”

วันเตอร์เกรปใช้แขนขวาคำว่าคอเล็ของ S จังไว้

เขาพูดด้วยสีหน้าท่าทางน่ากลัวว่า

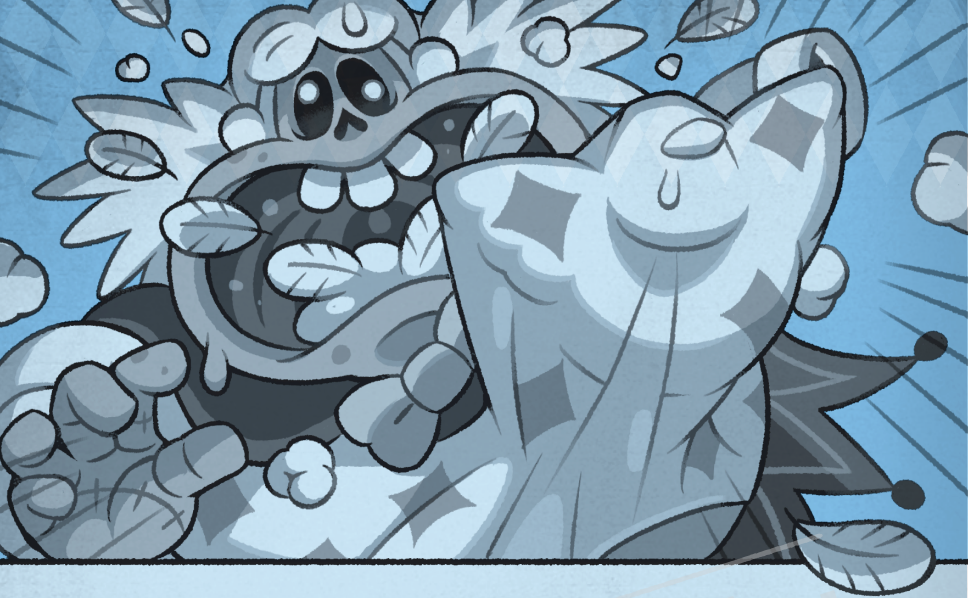
“เออละ จงดีใจเสียเถอะ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เธอจะได้เป็นสมาชิกใหม่ของคณะโซว์มายากลวันเตอร์เกรป แต่เป็นแค่ส่วนหนึ่งของร่างกายพวกเรานะ...ฮึๆๆ!”

“อื้อ อื้อ อื้ออออ!” S จังทำได้เพียงดั้นหนีสุดแรง

ในการต่อต้านเหือกสุดท้าย เธอคว้าถุงข้าวโพดคั่วที่ห้อยอยู่ตรงเอวข้างใส่วันเตอร์เกรปเต็มแรง

และทันใดนั้นเอง...

กรู๊ววว กรู๊ววว

ข้างในตัวของวันเตอร์เกรปก็เกิดเสียงปึกกระพืดดัง
พื๊บพื๊บ พื๊บพื๊บ

“อ้ากกกก! เจ้านกพิราบ หยดเดี๋ยวนี้แหละ!”

ดูเหมือนว่านกพิราบที่ใช้ในมายากลยังอยู่ข้างในตัวเขา
และพวกมันได้กลืนข้าวโพดคั่วเข้าพอดี ร่างของวันเตอร์เกรป
สั่นสะท้านไปมาเพราะนกที่ตื่นไม่หยุด

(ตะ...ตอนนี้แหละ!)

S จังรวบรวมแรงทั้งหมดดึงมือข้างซ้ายของวันเตอร์เกรป
ออกจากปากตัวเองอย่างสุดกำลัง และวิ่งหนีสุดชีวิตออกนอก
กระโຈມไป

ในที่สุด S จึงก็วิ่งออกมาถึงลานกว้างด้านนอกอย่าง
ทุลักทุเล เมื่อหันกลับไปดู พวกขอมบี้ก็ตามมาไม่ทันแล้ว
กระโจมที่เคยทำให้หัวใจเต้นระรัวด้วยความตื่นเต้น
ตอนเห็นครั้งแรก บัดนี้กลับดูคล้ายปีศาจน่าสะพรึงแทน S จึง
จึงรีบวิ่งตามทางกลับบ้านทันที

วันต่อมา กระโจมของโซว์มายากลก็หายวับไปจากลานกว้าง
อย่างไร้ร่องรอย เหล่านักแสดงจากคณะวันเดอร์เกรปคงกำลัง
แสดงมายากลสุดหลอนอยู่ที่ไหนสักแห่งแน่ๆ และสถานที่ต่อไป
ที่พวกเขาจะไปเยือน อาจจะเป็นเมืองของคุณก็ได้...

เมื่อคุณปิดหนังสือ คอนเซียสก็พูดขึ้นว่า

“นี่ก็คือฝันร้ายเรื่องไซร์มายากลเสียงตายของ S จังครับ ท่านรู้สึกอย่างไรหลังจากที่ได้อ่านหนังสือบันทึกฝันร้ายเป็นครั้งแรก ที่ห้องสมุดของเราล่ะ สามารถอ่านเรื่องราวฝันร้ายของเด็กๆ ทั่วโลกได้เช่นนี้แหละครับ”

เมื่อเขาพูดจบ ความม่งงก็ถาโถมเข้ามาครอบงำ ดูเหมือนว่าคุณจะใช้เวลายุ่งที่นี้มานานแล้ว

“อ้อ...ใกล้ถึงเวลานอนแล้วสินะครับ ไข้แล้ว ก่อนจะลืมนขอผมหยิบเจ้านั้นก่อน...”

คอนเซียสล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า

“โ๊ะ! อยู่ไหนกันนะ กระเป๋าฝั่งนี้ หรือว่าอยู่ในถุงเท้า”

คอนเซียสกำลังหาอะไรบางอย่าง แล้วอยู่ดี ๆ ก็ถอดหัวของตัวเองออกดังป๊อก! ก่อนค้นข้างในร่างกาย

“โ๊ะๆ! อยู่นี่เอง”

เขาล้วงหยิบบัตรใบหนึ่งออกมาจากตัวของเขาแล้วส่งให้คุณ

“ถ้ามาที่นี่ในครั้งถัดไป โปรดแสดงบัตรเข้าห้องสมุดนี้ด้วยนะคะ ครึ่งหน้า... ไม่ใช่แค่หนังสือบันทึกฝันร้ายเท่านั้น เราอาจพาท่านไปสัมผัสความลับสุดสยองที่ซ่อนอยู่ในห้องสมุดแห่งนี้ด้วยก็ได้นะคะ ฮิๆๆ!”

เมื่อเขาปรบมือแปะๆ ลูกแมวน้อยสุดน่ารักตัวหนึ่งก็มาปรากฏอยู่ตรงหน้าคุณ

“เจ้าเหมียวตัวนี้จะไปส่งท่านถึงห้องเองครับ ห้องสมุดของเราจะรอท่านอยู่เสมอ คินนี่ขอให้นอนหลับเห็นฝันร้ายที่ดีนะคะ ราตรีสวัสดิ์”

